

Az őrsparancsnok

Nemes arcú szép magyar ember volt az őrsparancsnok. Nyílegyesen, emelt fővel járt, csak úgy sugárzott belőle a komolyság, tekintély. Soha senki nem hallotta káromkodni, vagy nyersen, kiabálva beszélni. Szüleim hosszú évek óta ismerték s tőlük hallottam, hogy soha még tréfából sem hazudott – a szava mindig igaz volt mint a törvény, melyet szolgált. Egy nap édesanyám átküldött a csendőrörsre egy kosár frissen mosott fehérneművel, mert a mi mosónőnk a csendőröknek is mosta a ruháját. Így érdekes epizódnak lettem a tanúja. A csendőrök éppen bekísértek egy részegeskedő, a kocsmában duhajkodó legényt. Az őrsparancsnok bevezetésül lekent két óriási pofont a hetyke legénynek, aki egyszerre megváltozott és sírva fakadt mint egy nagy gyerek. Aztán az őrsparancsnok leültette az asztal mellé s ő is odaült melléje s elkezdett hozzá beszélni, emberi melegséggel, mintha édesapja lett volna. Bízatta, hogy viselkedjen úgy mint egy férfi, felelősségteljesen, hozzon örömet szüleinek s érdemelje ki a falusi társadalom tiszteletét, megbecsülését. A legény hálálkodva, szerényen, tisztelettudóan köszönt el. Soha többé nem volt baj vele és mindenki által becsült, derék ember lett belőle, aki katonai szolgálata után a honvédségnél maradt, hogy nevelje, vezesse a magyar fiatalságot. A háború után találkoztam vele s elmesélte, hogyan lett tisztességes ember belőle, hála az őrsparancsnok pofonjainak és emberszerető apai tanácsainak.

Ilyen volt a magyar csendőr: becsületes, egyenes lelkű, melegszívű, emberies, minden keménysége ellenére. Nem csoda, hogy csak a legkiemelkedőbb derék parasztfiúknak ajánlották fel a katonai szolgálatuk után, hogy lépjenek be a csendőrségbe. Magukkal hozták a falusi világ tisztaságot, erkölcsiségét, hazájuknak mély szeretetét, a törvény tiszteletét.

Floridai Bajtársi Híradó

3. szám, 1996.

Kocsor Sándor